

WWW.KONKURRENC
ER•BLOG•DIGTE•FOR
TÆLLINGER•FREE
EBOOKS•ANMELDEL
SER•KULTURELLEBEGI
VENHEDER•APP•AFTA
LERI•FORFATTERE•ILLU
STRATIONER•AKTUALI
TET•KOMMENTARER•
VIDEO•LITTERÆRE
FORUM•DEBATTER•BIL
LEDER•**ORD.DK**

DELTAĞİVORESCOMMUNITY**METRO-LITTERATUR.DK**

WWW.METRO-LITTERATUR.DK

METRO-LITTERATUR 2012

Evi Arnsbjerg Brygmann
UTTERSLEV MOSE

Omslag af
Shekufe Tadayoni Heiberg

EN NOVELLE: **4** METRO-STOP

Subway_eBook

by Subway Edizioni and København Metro

Hent SAXO Reader gratis
til iOS & Android

Se og læs alle e-bøger du
har købt hos SAXO på
Bogreolen

Understøtter også lånte
bøger fra ereolen.dk

**Dit
digitale
bogunivers**

SAXO · **com**

Køb din bøger hos Danmarks første og største online boghandel - SAXO.com

subway
EDIZIONI

M E T R O - L I T T E R A T U R 2 0 1 2

UDGIVET AF

Subway Edizioni s.r.l.

I SAMARBEJDE MED

Jonas T. Bengtsson, Bruno Berni, Davide Franzini,
Monica Gram, Camilla Jørgensen, Morten Søndergaard.

ART DIRECTOR

Michele Marchesi

KORREKTURLÆSNING VED

Line Rasmussen

© COPYRIGHT SUBWAY EDIZIONI S.R.L.

SUBWAY EDIZIONI S.r.l.

Piazzale Cadorna, 10 - 20123 – Milan - italy
www.subwayedizioni.com - info@subwayedizioni.com

W W W . M E T R O - L I T T E R A T U R . D K

Den dag det hele begyndte var en kedelig dag. Faktisk var det en af de der helt usædvanligt kedelige dage, der nogle gange finder sted. Himlen var grå, ikke sådan en mørk grå, som kan have en vis dragende tiltrækning, men en intetsigende lys grå, der bare er trist og kedelig. Efteråret var på trapperne, og jeg vidste at jeg skulle til at vænne mig til sådan et vejr. Som jeg sad der og kedede mig fik jeg pludselig lyst til at gå en tur i mosen. Det får jeg ikke ret tit – det har jeg for travlt til – men lige præcis den dag var det som om at noget trak i mig.

Utterslev Mose er et spøjst sted. Engang var det én stor mose, men så blev der placeret en kæmpe motorvej der delte den op i to stykker, helt uden at gæssene fik noget at skulle have sagt i den sag. Ikke fordi gæssene tog skade af motorvejen, det har de jo nok lært at leve med, men forestil dig at dit hjem pludselig bliver halveret – det må være en meget mærkelig oplevelse.

Da jeg kom ud i luften overraskede det mig hvor frisk, den var. Det havde lige regnet, så

alle lugte blev forstærket og duftede renere. Mine gummistøvler knirkede hver gang sålen ramte asfalten og uden jeg vidste hvorfor, generede lyden mig. Da jeg endelig nåede græsset sukkede jeg lettet, og mærkede hvordan jeg sank ned i den bløde og våde mosejord. Jeg gik nede langs med søen og alle sivene der stod med rank ryg og svajede stille i den fugtige vind. Det var som om de ventede på noget, der skulle ske. Noget der var bestemt til at ske meget snart.

Da jeg kom til en lille udkigsbro, stoppede jeg op og gik ud på den. Træet var glat af alger, og jeg måtte gå meget forsigtigt for ikke at falde. Ude for enden af broen blev jeg stående med lukkede øjne og kunne mærke støvregnen mod mit ansigt.

Som jeg stod der, helt tom for tanker og den kortvarige kolde følelse da en regndråbe ramte mig, hørte jeg en mærkværdig lyd. Uden at åbne øjnene prøvede jeg at identificere lyden og hvor den kom fra. Jeg kunne ikke styre min nysgerrighed længere og kiggede ned for mine fødder hvor jeg så den største gedde, jeg

nogensinde havde set. Den var over en meter lang og tredive centimeter bred.

Uden at tænke over at det jo var en fisk og at det derfor formentligt var lidt vanskeligt at føre en samtale med den, spurgte jeg den hvordan den i alverden var havnet dér. Gedden kiggede op på mig, åbnede sin mund og sagde: "Det var på rette tid, du kom! Hvis du havde ventet meget længere, ville det være for sent!" Jeg så ned på fisken, der stirrede bebrejdende på mig, og kunne ikke lade være med at få dårlig samvittighed, selvom jeg ikke anede hvad den snakkede om. "Jeg kan ikke helt følge dig. Hvad ville være for sent?" Gedden sukkede irriteret og sagde: "Det husker du med tiden. Det gør du altid. Kom med!" Den hoppede ned i vandet med et stort plask og så forventningsfuldt op på mig. Jeg kiggede skiftevis skeptisk på gedden og på vandet, som jeg havde en idé om var ret så koldt og ulækkert. Alligevel var der noget, der trak i mig. Jeg måtte bare se hvad gedden ville med mig! Jeg tog alt mit tøj af og hoppede i vandet med hovedet først. Det var isnende koldt, og det var svært at orientere sig

i det uklare vand. Efter et par sekunder væn-
de min krop sig til vandets temperatur, og det
var ikke længere ubehageligt. Tværtimod føl-
tes det bedre end oppe i luften. Gedden svøm-
mede et par meter i forvejen og så sig tilbage
efter mig. Jeg tog nogle svømmetag og kom
forbavsende hurtigt frem. Da vi havde svøm-
met et par minutter kom jeg pludselig i tanke
om at jeg burde have brug for at komme op til
overfladen for at trække vejret, men det havde
jeg underligt nok ikke. Jeg følte mig ikke læn-
gere som et fremmedlegeme i vandet, men
nærmere som om jeg var ét med det. ”Vi skal
ikke ret meget længere, så er vi hos hende,”
sagde gedden, og det var som om den smilede.
Vi svømmede ind gennem et forhæng af rød-
der og kom til en lang, mørk tunnel. Jeg var en
smule ængstelig, men gedden beroligede mig
og fortalte at det eneste der levede her, var små
vandlopper og dem skulle jeg ikke bekymre
mig om. Jo længere vi svømmede, jo lysere
blev der, og jeg kunne se at lyset kom fra enden
af tunnelen. Endelig kom vi til et stort, lyst
rum. Midt i rummet sad en rynket, gammel

tudse. Den havde lukkede øjne og så ikke ud som om den var levende. Jeg kunne mærke min mave knurre og havde pludselig en usandsynlig stor lyst til at spise tudsen. ”Hun er ikke til at spise, min ven,” sagde gedden og kiggede venligt på mig. ”Du skal puste liv i hende! Det er din pligt. Det er derfor, du er til.” På den ene side virkede det fuldstændigt latterligt, men på den anden side følte jeg at gedden talte sandt. Jeg følte at det var hele formålet med min eksistens. Der bredte sig en utrolig varme inden i min krop, og i et splitsekund var jeg ét med hele verden. Stadig i denne ekstase svømmede jeg hen til tudsen og satte min mund til hendes. Hendes læber var ru og føltes som sandpapir mod mine. Jeg pustede af mine lungers fulde kraft al min energi og livslyst ind i hende. Langsomt blev hendes læber bløde og kødfulde, i takt med at jeg pustede. Da mine lunger var helt og aldeles tømt for luft, trak jeg mig tilbage. Jeg følte mig svag og fuldkommen tømt for energi. Tudsen så på mig med store, brune øjne. Hendes stemme var blød og rund: ”Tak! Du har endnu engang givet efteråret liv. Det vil

ikke blive glemt. Du skal nu vende tilbage til dit liv som menneske, indtil du igen bliver kaldt hjem.”

Gedden førte mig tilbage til broen i tavshed. Da vi var helt henne ved træet, sprang jeg op, lå lidt og hev efter vejret og begyndte så at kunne ånde normalt igen. Min hud kløede, men jeg havde ikke hænder til at klø den med. Langsomt fik jeg igen arme og ben, og min hud skiftede farve. Mit tøj lå hvor jeg havde forladt det, og jeg skyndte mig at tage det på selvom det klæbede klamt til min fugtige hud. Jeg vendte mig mod gedden for at sige farvel. ”På gensyn,” sagde den, ”vi ses om et år!” Med et plop var den væk, og den eneste lyd var nogle gæs, der skræppede i det fjerne. Jeg drejede rundt og slentrede tilbage langs sivende. De svajede stadig i vinden, men ikke lige så afventende som før. Mine gummistøvler knirkede hver gang de ramte asfalten, men af en eller anden grund irriterede det mig ikke længere. Jeg følte mig anderledes – måske var det noget med vejret. Det føltes som om det var ved at blive efterår.